

STUDENTEN WEEKBLAD

REDACTEUREN:

MEJ. G. TH. VAN OS VAN DELDEN, J. G. KAM, C. G. J. VREEDENBURGH,
W. L. Z. VAN DER VEGTE, B. R. VAN LIDTH DE JEUDE, M. ELION.

ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

17^e Jaargang.
No. 17.

Donderdag
11 Februari '15.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f 3,50, bij vooruitbetaling f 3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

TECHNISCHE BOEKHANDEL EN
DRUKKERIJ J. WALTMAN Jr.
— DELFT. —

Inzendingen te bezorgen vóór Maandag-
middag 4 uur aan het Redactie-adres:
KOORNMARKT 62.

Denkt aan de bussen van het Steuncomité!

Inhoud.

Vakverenigingsleven.

Silfax waar wacht je op? door Piedewie's Clubgenooten.

D. S. V. „Onze Koloniën”.

Lezing door Mej. Augusta de Wit.

Algemeen Nederlandsch Verbond.

Voordrachtavond door den heer René de Clercq.

Au noble Duc.

Het Kerkhof der Armen, door H. v. B.

Tooneel.

Midzomernachtsdroom, door C. C. J. de l'E.

Ingezonden.

De stem van het verleden, door de Commissie tot Redactie van den Almanak.

De Delftsche Doopsgezinde Kring, door E. J. de Veer.

Mededeelingen.

Verantwoording collecte voor het Kon. Nat. Steuncomité.

Soc. Democratiese Stud. Club.

Technologisch Gezelschap.

D. S. E. V.

D. S. Natuurwetenschappelijke Ver. „Christiaan Huygens”.

Correspondentie.

Agenda.

Vakverenigingsleven.

Silfax waar wacht je op?

Motto:

„... En er niemand anders overbleef dan een vies mansper-soontje met een geel lintje om.

Goede vakmensen bestaan niet meer; de oude geschoolde werklui verdwijnen hoe langer hoe meer, want iedereen streeft naar hooger!

Oscar de Wilde heeft eens, toen hij op een goeden morgen met een immoreelen kater wakker werd, uitgeroepen: „sinds de keukenmeisjes juffrouw genoemd worden, zijn we allen een trapje hooger op den maatschappelijken ladder gekomen!”

Zoo is het dat de ambachtsman zijn zoon tot vernufteling wil maken, van timmerman tot architect, van smid tot werktuigkundig-, van metselaar tot civiel-ingenieur.

Doch helaas, den zoons is dit nog niet voldoende! Zij willen zich ook nog opwerpen tot officieele personages (sic.). Zij huren daarvoor rok en hooge hoed; als het kan leeren ze nieuwe spelling of stenografie, en dan — — — —

Maar al draagt een aap een gouden ring, het is en blijft een aap.

Heusch waarde Silfax, er hoort meer toe om een vakvereniging eenigszins behoorlijk te vertegenwoordigen...!

Laat ik je eens in een kort verhaaltje opdisschen, hoe mijnheer Piedewie von Upscheute zijn afgedankte jaquet terugvond.

Von Upscheute, rechtgeaard en algemeen geacht corplid, was sinds jaren een enthousiast lid van de vakvereniging.

Vele corpsverenigingen had hij met groote toewijding bestierd, zoodat ook de vakvereniging... richt zich aan zijn borst te mogen werpen.

De eerste lezing, die hij als bestuurslid meemaakte, was een zeer langdradige. Het zweet parelde op het hoofd van den spreker, die zich druk gemaakt had over „Mechanische pijpenstoppers in verband met de polygamie bij de Arabieren, (behalve pruimen, rooken deze heeren zeer veel en bijzonder smakelijk).

Von Upscheute was het er heelemaal mee eens en dankte dan ook den spreker in vloeiende bewoordingen toen het klokje van 11 uur juist zijn moede slagen had uitgehamerd en daarna sterk in temperatuur daalde.

Nu stelde Piedewie voor, het nabroodje op de Societeit Phoenix te gaan gebruiken. (Hij was het zoo gewoon 's avonds daar zijn kreeftenslatje te consumeeren). Doch ziet: Eenige verschrikte bête tronies, die hem onwillekeurig deden denken aan de varkens van het landgoed, waar hij zijn prille jeugd had doorgebracht, wezen op de onmogelijkheid van zijn voorstel. Ja, daar had hij niet aan gedacht. Dan in vredesnaam maar naar het centraal restaurant in de stad.

Toen het gezelschap de kille, unheimische zaal binnentrad, klaarden bovengenoemde gezichten aanmerkelijk op, totdat opnieuw een onweerswolk aan de nu vroolijke hemel verscheen. Eenige aanwezige vriendjes begonnen luidkeels te blaëren: „Hei je de hoed op?” waarop het betreffende bestuurslid repliceerde: „Hei seit wat!”

Een acute koortsaanval had geen grootere rilling bij Piedewie te weeg kunnen brengen. Zelfs begon ze juist de afmeting van een aardbeving aan te nemen toen een vieze kelner in hemdsmouwen kwam vragen, of de heeren wat wilden gebruiken, want dan moesten ze het gauw zeggen, daar de zaak spoedig gesloten zou worden.

De man met de hoed op, Halifax genaamd, antwoordde: „Frits, breng mij me kejakkie maar en vergeet de klont niet!”

De heeren bestelden iets en namen plaats in een hoekje, hetwelk uitzicht gaf op het opschrift „Toilet Heeren” met een hand er bij; wanneer men zich omdraaide zag men de leestafel met de vriendjes van de man met den hoed.

Het gesprek vlotte niet erg. De spreker was zeker nog onder den indruk van het matige applaus, en Von Upscheute had groote moeite zijn geeuwen te onderdrukken. Lang tuurde zijn oog soms naar een punt en ditmaal was het de jaquet van zijn overbuurman, die in zijn gezichtsveld kwam. Wat zag hij daar? Was een der knopen niet anders dan de overigen? Zou hij nu toch aan de fausse reconnaissance moeten gelooven? Dan maar theosoof; op het oogenblik was hem alles hetzelfde! Maar neen, die knoop leek toch wonderbaarlijk veel op de eene, die zijn ploerterij eens aan zijn oude jaquet had gemetseld. Voordat hij het wist flapte hij er dan ook uit:

Hiep, hiep hoera
Hier ben ik pa
Die Vogelei, die Vogelei,
Want dit jaquet was eens van mij
Al ben je nog zoo duur gekleed,
Ik krijg een staart als ik dit vergeet!

De man in kwestie kreeg een kleur als vuur en de mondhoeven zijner vriendjes begonnen bedenkelijk dicht bij hun ooren te komen, zoodat de man in het hoogrood zeer vaardig lanceerde: „Doe je mond dicht; het tocht zoo!”

(Piedewie kreeg weer een koortsaanval).

Ja, ja, dat was zijn oude jaquet. Hij had hem het vorige jaar voor een dernier cri verwisseld, en hem tegen een luttel bedrag aan Vogelei overgedaan.

Het was hem toen zeer aan het hart gegaan.

Wat waren dat geen gezellige uurtjes geweest. Die heerlijke zachte stoelen in dat gedempt verlichte dispuut. Correcte, gladgeschoren kelners, het haar coiffé à la Leo de Cremona, de nagels coupés à l'Anglaise met de dampende schalen zacht schuifelend over de dik donzige Perzische tapijten.

En dan achter de Demerara groenharten kamerschutten het zachte gekweel van Limbachs „Geige”, bijna neuriend spelend: „Sous les Ponts de Paris”.

Dat waren nog eens gezellige nabroodjes; alles leek dan zoo schoon en mooi en de gast, die daar mee soupeerde, zag op en verlangde op dat oogenblik niet anders, dan ook te zijn student te Delft, om zich geheel te kunnen geven aan de wetenschappelijke vorming van jongeling tot man van schooljongen tot mensch.

Oh, bittere tegenstelling. Hier, menschen met gezichten sterk overeenkomende met het Ludolphsche getal, een zwart geroeste lorgnet op de neus, boorden, die tot Zaterdag schoon moeten blijven, frontjes, die als elfjes uit het vest trachten te wippen, wijde, ronde broekspijpen welke met lange rafels over den grond sleepen. En dan de conversatie?

Doch aan alle ellende komt een einde. Een blauw gekielde piccolo, gewapend met stoffer en emmer, kondigt het sluitingsuur aan en meldt tevens den gast dat zijn kamer in orde is.

Von Upscheute wringt met moeite eenige vette warme handen, en ontvlucht de wanhopige gelegenheid, die zich eerste rangs hotel durft te noemen.

De overige leden van het gezelschap staan knorrend op en richten hun schreden naar een nog open zijnde vischwinkel, teneinde zich te goed te doen aan glibberige spiering, natte augurken en harde eieren.

Frits, de kelner, doet de deur op slot, doch terugkomend vindt hij, met het hoofd op den tafel liggend, hikkende en vloekende, Halifax.

Deze heeft van de afwezigheid der anderen gebruik gemaakt om de restjes in de bier-, wijn- en wiskyglazen op te drinken.

„Hierzoo”, schrikt de kelner, „daar zit er nog een”.

„HALIFAX, JONGEN, WAAR WACHT JE OP?”

De moraal hier zelf droog uit te distilleeren.

Wij zijn nog nooit tegengesproken.

PIEDEWIE'S CLUBGENOOTEN.

D. S. V. „Onze Koloniën”.

Den 2en Februari hield Mej. Augusta de Wit voor een 70-tal aanwezigen haar interessante lezing over de Bataks, waarvan hier in 't kort een uittreksel volgt.

Na een wetenschappelijk geschiedkundig overzicht van de verschillende kennismakingen uit oude tijden met dezen volksstam, welke zoowel bij Ptolomeus, als bij de na hem komende, zeevarende Arabieren, — die te Baros benzoë en kamfer haalden — als bij den Boeddhistischen Chineeschen monnik — die jaren onder hen vertoefde — tot de gelijk-luidende diagnoses voerde van: „Het zijn woestelingen, barbaren en menscheneters” ging spreekster over tot de studies uit nieuwere tijden.

De Oost-Indische Compagnie leerde niet veel van de Bataks, behalve dan, dat er benzoë en kamfer, soms ook wel stofgoud te halen was.

Aan Engelsche Zendelingen zijn ten slotte meer diepgaande onderzoekingen te danken. In 1870 kwam zelfs 't Batak instituut tot stand.

Uit de ongunstige geografische ligging moet de lage trap van ontwikkeling van dezen volksstam verklaard worden.

Er zijn twee groote beschavingen geweest, de Boeddhistische en de Islamitische, welke beide over Malakka en Sumatra als brug, hun weg vonden naar de Indische Archipel; die echter bij hun voorbijgang respectievelijk wél aan Atjeh in het Noorden, en Minangkabau in 't Zuiden hun invloeden brachten, maar niet door konden dringen tot de achter hun bergen gelegen Bataks.

De Bataks leven dan ook nog veel in vechttoestand, waaraan hun vaardigheid in 't weer bruikbaar maken van

oude voorladers en andere schietmechanismen telkens weer nieuw voedsel geeft. De geliefkoosde strijdwijze — als ze van geen andere terreinvoordeelen partij kunnen trekken — is, zich tot aan den hals toe in te graven, en dan maar vanuit deze veilige stelling, een ieder die tegen hun wil mocht naderen, neer te blazen.

Verder werkt de onvruchtbaarheid van hun hoogvlakten ook niet erg beschavend, daar deze hen noodzaakt tot een zwerfend leven van roofofbouw en jacht. Met de uitvoering van het eerste, en allen anderen zwaren arbeid is voornamelijk de vrouw belast, terwijl de man zich met 't laatste bezig houdt. Van 't gezinsleven zegt de theorie, dat de vrouw absoluut eigendom van den man is, en hij met haar kan doen, wat hij verkiest; dat zelfs de kinderen haar niet toebehooren; terwijl het doodenoffer niet door de weduwe mag, maar door den zoon moet gebracht worden. De vrouw heeft in niets mee te spreken of te beslissen (let wel: in theorie, want de praktijk is ook daar anders).

De Batak is lang en slank; zijn gestel ijzersterk (zijn maag kan met succes vleesch van aan vlekziekte gestorven varkens verdragen, terwijl evenmin zijn verregaande onzindelijkheid van eenigen schadelijken invloed voor hem is).

De gelaatsuitdrukking wordt somber gemaakt door de over de diepliggende oogen sterk vooruitredende voorhoofdsriggel, die ze bijna allen gemeen hebben.

Hun huizenbouw is fraai met die steile hooge daken, de sierlijk gekromde nokken, en de keurig bewerkte „aan-gezichten” gevels).

De huizen in een dorp staan in één lijn, meestal evenwijdig aan de stroom van het naastbij gelegen water.

Midden in een dorp, dichtbij de gerita of 't logement voor doortrekkenden bevindt zich de gemeenschappelijke rijstschuur.

Den oogst, die eigenaardig genoeg, reeds dadelijk op 't land bewerkt wordt, stampet men nog eens na in het gemeenschappelijke rijstblok, een uitgeholde boomstam. Verdere sociale neigingen zijn te vinden in den regel, die zegt, dat de bewerker van den grond, ook de bezitter er van is; 't heele dorp recht van jagen en visschen heeft; en sterker nog, dat geschillen, ontstaan tusschen bewoners van twee dorpen, ook door de dorpen in hun geheel uit den weg geruimd moeten worden, liefst door langdurige onderhandelingen, pleidooien en redevoeringen.

Toch zijn ze niet altijd zoo langdradig en bestaat ook de gewoonte, om iemand waar men iets tegen heeft, zonder meer, een brandbrief aan zijn huis te hangen, in den vorm van een kokertje, waarin een klein zwaard, wat stroo en een beetje aarde, als lieflijke symbolische aankondiging van moord, brand en begravenis.

Ook het geestelijk leven der Bataks is zeer simpel. De godsdienst is een soort animisme. „Heilig” is hun eerbied voor de afgestorvenen, daar naar hun voorstelling de geesten jaloersch zijn op de tundie (vitaliteit of levenskracht) der menschen.

Daar ze ook een belangengemeenschap tusschen geesten en menschen onderstellen, en niet weinig bevreesd zijn voor de roofzucht der afgestorvenen, trachten ze deze als 't ware te paaien, met heel roijaal de punten van hun gebit aan de dooden te offeren in de hoop, dat ze dan ook verder niet lastig gevallen zullen worden.

De poëzie is over 't algemeen niet bijzonder hoogstaand. De minnedichten zijn buitengewoon vervelend, daar 't een aaneenschakeling is van klachten en zuchten van den minnaar over 't feit, dat *hij* zoo alleen is, dat *hij* dit of dat moet missen, dat *hij* enz. enz.

Schoon worden echter de doodengezangen, waar het sombere en melankolieke, den Batak als 't ware aangeboren, en van 't aangezicht te lezen, op zijn plaats is, en tot droeve uiting komt.

In 't proza zijn ook wel aardige dingen te vinden, zooals b.v. Torsa, een zeer veel op ons Asschepoester gelijkend verhaaltje.

De Spreekster eindigde met den wensch, dat 't den Westerschen invloed gegeven moge mag zijn door onderwijs en betere communicatie met andere stammen, de beschaving der Bataks op hooger peil te brengen.

W. B.

Algemeen Nederlandsch Verbond.

Voordrachtavond door den heer René de Clercq voor de Delftsche Afdeeling van het Algemeen Nederlandsch Verbond.

Degenen die Donderdagavond 4 Febr. naar 't Doelenzaaltje waren opgekomen om kennis te maken met den persoon van René de Clercq, reeds zoo bekend door zijn vele getoonzette gedichten, zullen daarvan geen spijt gehad hebben.

Want zoo kinderlijk eenvoudig, toch mannelijk frisch „zegt” deze Vlaamsche dichter zijn verzen, dat men onwillekeurig onder de bekoring komt van zijn voordracht. Wie voelde niet iets in zich meetrillen, toen hij zijn „Lied van den Arbeid” de zaal indaverde, wie is niet even ontroerd geweest door het teedere gedicht „Aan mijn moeder”? Maar ook „Ringking” sloeg in, en „Ik ben van den Buiten” en de gedichten aan den Koning en de Koningin van België.

Wij zullen het gehoorde in dankbare herinnering behouden.

RENÉ DE CLERCQ.

Hij stond voor ons, lachend uit sprekende blauw van zoekende oogen, een kinderziel met vreugde erin om stralende zon en gouden klaarte uit hooge levenspoort, in opgetogen aanbidding voor den tempel van zijn goden.

Hij was de man met voorbije jeugd van droomen en aangegrepen door de ruwe kracht van het leven, waarvoorheen hij ging met den vasten tred van zijn uitgewogen ziel. Hij kwam droomen weer zijn gulden droomen van toen zonneweelde nog zich vlocht door zijn blijde wezen, van toen hij nog werpen zich kon in den wassenden vloed van tintelend leven der natuur, die hem gekozen had tot den tolker van haar wisselingen zonder tal.

Blij klonk weer zijn zware stem, moe van levensstrijd en kampen tegen sterke machten van wreedten levensgang en zang klonk weer uit zijn breede borst, zang, zooals hij dien eens gezongen had in jubeling van zijn forsche, diepe jeugd.

Met ingehouden adem ging hij weer zijn doellooze, genotvolle zwervingen door zijn vrije, vranke Vlaanderenland, luisterend naar de ritstems in het loover, naar het volle, dollen levenwoelen om hem heen. Hij zette zacht de voeten, want voelde ze weer wegzakken in het wollige mos en verwachtte het knappen van de dennennaalden onder zijn stap.

Dan kwam de middag, zwaar van warme zonneweelde met frisschenden levenswind bij zijn harden arbeid. En kwam de donkere nacht gevallen over menschenhart, zwoel als na vollen zomerdag de benauwing van onheilvolle lucht.

Maar in de treur om scheidende zon bleef niet het vallen van den avond, maar frisscher zonk de nanacht neer met kalmen glans van sterrenstralen en zacht geblink van maneglanzen.

M. D. M.

Au noble Duc.

Ta Noblesse, monsieur, ne va plus loin
que le nom de Ta Vanité,
car les mots de ta plume, ton rire hautain,
ils te montrent plus bas que l'aimée.

TIERS ÉTAT.

Het Kerkhof der Armen.

Daar moet veel strijds gestreden zijn,
Veel kruis en leeds geleden zijn,
En veel gebeds gebeden zijn,
Zoo zal 't hierna in vrede zijn.

I.

Op een afstand van ons dorp, ver van het gewoel der menschen: een klein stukje grond, tusschen weilanden en akkers.

Slechts enkele vierkante meters groot, ligt het daar eenzaam en vergeten: het kerkhof der armen.

Geen cypressen of treurwilgen; slechts laag struikgewas omringt het. Geen rozenstruiken of andere schoone bloemen; slechts gras met hier en daar een madeliefje bedekt het als een altijd groene lijkwade. Geen sierlijke oprijlaan voert er heen, slechts een met gras begroeide weg.

Daar rusten zij, die veel leeds geleden hebben: zwervers zonder vaste woonplaats; ellendigen, die langs den weg zijn bezweken van doorgestane jammer; ongelukkigen, die in hun leven geen plaats hadden om hun hoofd neer te leggen.

Sommigen hadden geld en goed in dronkenschap doorgebracht en eindigden hun leven als verachte landloopers.

Maar vele anderen ook, wien alles in de wereld was tegengelopen en die ten slotte hun leven moesten rekken, zwerfende van dorp tot dorp, inroepende de weldadigheid van meer gelukkige medemenschen.

Deze allen vinden hier een eenzame rustplaats, vergeten en onbekend bij de wereld.

Niemand weet hunne namen of begeert ze ook te weten; men weet alleen, dat het arme zwervelingen waren en men gunt hun hier de rust, die zij in hun leven nergens gevonden hebben.

II.

Oorlog; wat droefheid en rouw, wat dood en verschrikking in dat enkele woord.

Duizenden menschen weggemaaid in de kracht van het leven; steden en dorpen verbrand en met den grond gelijk gemaakt; velden en akkers verwoest; de vrucht van jaren lange arbeid vernietigd in enkele oogenblikken.

Het goede in den mensch is gedood, hij is geworden bloeddorstig en wreed als een roofdier.

Vreedzame burgers, die niemand ooit iets misdeden, worden uit hun woningen verdreven, mishandeld, ja neergeschoten. Wie vluchten kan, vlucht.

Stroommen ballingen trekken over onze grenzen, beroofd van familie en vrienden, van huis en have, geld en goed.

Dakloos, niets meer bezittende dan het leven, sleepen zij zich voort tot op onzen gastvrijen bodem, inroepende de bijstand van hulpvaardig Nederland.

En als straks de oorlog voorbij is, en zij, hoopvol en met een dankbaar hart, naar hun vaderland weerkeeren, dan vinden zij niets als het kleine plekje gronds, waar eens hun huis stond.

III.

Langs dien weg der ellende komt ook een jonge moeder met haar eenig kind.

De man en vader is ver weg, daar ginds in het Zuiden, op het slagveld — misschien reeds gevangen of dood.

De moeder is verjaagd uit haar woning en, van alles beroofd, heeft ook zij dien weg der smarte betreden, om te redden zichzelf en haar kind.

Te voet legt zij dien langen weg af, slapend des nachts in het struikgewas of in een verlaten schuur, zoekend des daags naar wat voedsel.

Door die ontberingen treft haar die doodelijke ziekte, overwonnen tijdelijk door haar wilskracht, maar — eenmaal in gastvrije woning opgenomen — haar aanvallend met dubbele kracht. Zij weet het, zij zal niet meer herstellen, maar dankbaar is zij, dat zij haar kind mocht brengen in veilige schuilplaats. En vrij van alle zorgen voor het aardse leven, is zij bereid heen te gaan naar de woningen der eeuwige rust, waar geen smart meer zijn zal.

IV.

Men begraaft haar op het kerkhof der ellendigen, daar zij niet behoort tot de inwoners van het dorp.

Te midden van arme zwervers rust zij nu, ver van haar geboortegrond, haar zoo dierbaar, nu het tooneel van zooveel ellende.

Zij hoort niet meer het weenen van haar kind, dat naar vader en moeder vraagt, ze ziet niet meer de rampen van den oorlog, maar zij rust eenzaam tusschen de ellendigen dezer aarde, die nu haar gelijken geworden zijn.

Het kerkhof der armen ligt nog even vredig als voorheen tusschen het struikgewas verborgen.

Slechts heeft hier weer een menschenkind, na veel leeds geleden te hebben, rust gevonden na strijd.

H. v. B.

Tooneel.

Een Midzomernachtsdroom.

Een wonderlijke creatie, die Royaards ons te genieten gaf. Elfendans in het donkere woud, de vlucht van Hermia en Lysander, het dwaze spel der handwerkslieden, het ging ons als in een droom voorbij. De begeleiding van het geheel had het Arnheemsche Orkest onder leiding van den eminenten Van Anrooy op zich genomen, die de klare doorzichtige muziek van Mendelssohn op voortreffelijke wijze uitvoerde, doch straks hierover meer.

Het 1e bedrijf dan, laat ons het paleis van Theseus zien, die met zijn aanstaande gemalin Hippolyta hun komende huwelijksdag bespreekt. Hun gesprek echter wordt eensklaps gestoord door de komst van Egeus, die zich tegenover Theseus komt beklagen; zijn dochter Hermia nl., wil niet trouwen met *zijn* uitverkorene (Demetrius), doch met de *hare* (Lysander). In het nu volgende twistgesprek, dat voornamelijk gevoerd wordt tusschen Theseus, Hermia, Demetrius en Lysander kwamen de kwaliteiten der spelenden goed tot hun recht, doch helaas was er een zekere mate van stijfheid in, die zich dikwijls bij zg. verzenspel min of meer voordoet. Voornamelijk leden Demetrius en Lysander aan dit euvel, hoewel hun mimiek veel vergoedde.

De decors waren rustig en eenvoudig (men zou haast kunnen zeggen „dus”) mooi en stijlvol het Grieksch paleis voorstellende.

In het volgende bedrijf zien wij het kostelijke tooneel der handwerkslieden, bijeengekomen ter bespreking van hun op te voeren klucht-drama ter gelegenheid van de op handen zijnde bruiloft van Theseus. Het is al laat geworden, als allen weggaan. In het donkere bosch is het nu geheimzinnig stil geworden. Doch neen, uit alle hoeken van het woud komen fijne gestalten aanzweven; het zijn de elfjes, die voorafgegaan door hun koningin Titania een dans uitvoeren. Betooverend bewegen de fijne figuurtjes zich heen en weer, terwijl Titania hen met welgevallen gadeslaat. Indrukwekkend was dit tooneel; het donkere geheimzinnige woud, op zichzelf al stemmingsvol; tusschen de boomen de lichte figuurtjes der elfjes.

Doch Oberon verschijnt, en daarmede is de dans geëindigd, want sinds lang leven Titania en haar gemaal in onmin om een jonge knaap, die hij voor zich wil hebben en die de elfenkoningin niet af wil staan. Wederom vraagt hij het haar dringend, doch als eenig antwoord gaat zij heen met haar stoet, zoodat Oberon met zijn trouwe „Puck” achter blijft. Dit langzaam verdwijnen der elfen was tooverachtig.

Toevallig is dit ook de plek, waar Hermia en Lysander elkander zullen ontmoeten om zich door een vlucht te onttrekken aan de Atheensche wet, welke zegt, dat, indien een meisje niet aan de wil haars vaders gehoorzaamt, zij te kiezen heeft tusschen den dood of een verder ongehuwd leven. Om nu het verband in de geschiedenis te behouden, zij het mij vergund even een prozaïsche opsomming der feiten te laten volgen. Demetrius dus is verliefd op Hermia, doch zij en Lysander hebben elkander wederkeerig lief, terwijl een andere Atheensche schoone „Helena” Demetrius mint, doch geen wederliefde ontvangt. Oberon nu wil Helena helpen. Hij draagt aan „Puck” op een zeker bloemensap in de oogen van Demetrius te druppelen, hetgeen een dusdanige uitwerking heeft, dat degene, die met dit sap bevochtigd wordt, bij zijn ontwaken verliefd wordt op de eerste persoon die hij aanschouwt. Puck zal dan zorgen dat hij Helena het

eerst zal zien. Hetzelfde doet Oberon bij zijn gemalin, hopen op deze manier, haar de zoo zeer geliefde knaap te kunnen ontfutselen. Puck echter vergist zich en laat het sap op de oogen van Lysander druppelen, die dus nu op Helena verliefd wordt. Er ontstaat een hevig misverstand, dat door een tegensap gelukkig weer in het reine komt.

Titania raakte bij haar ontwaken verliefd op een der handwerkslieden, die daar in het bosch repeteerden voor het te spelen spel. De ondeugende Puck zette Spoel de Wever een ezelskop op, zoodat allen vluchten voor het wangedrocht en hij alleen overblijft.

Titania nu ziet hem het eerst bij haar ontwaken en wordt op hem verliefd. Een vermakelijk gezicht, de teere elfjes om de ruwen ezelskop heen te zien zweven, terwijl de elfenkoningin hem op zijn ruigen kop kust. Gelukkig komt ook hier alles weer in het reine. Oberon ontfutselt haar in haar betooverde toestand de knaap, drukt daarna weer het tegensap in de oogen van zijn gemalin, en als zij ontwaakt, denkt zij dat alles een droom is geweest.

Onder de lustige toonen der „Hochzeitsmarsch” wordt de bruiloft van Theseus en Hippolyta gevierd in het bijzijn der gelukkige paren, terwijl het opgevoerde klucht-drama de hertog en de hertogin deed schudden van het lachen, zoodat de handwerkslieden „er geheel boven op kwamen.”

Jan Musch in zijn rol van „Puck” was meesterlijk. Wat een voortreffelijk tooneelspeler is hij toch en bovendien (hetgeen met tooneelspelen wel niet veel te maken heeft) een geweldig gymnast. Het is bijna ongelooflijk hoe iemand zoo op zijn hurken kan rondspringen als hij.

Wat het muzikale gedeelte betreft, Van Anrooy en de zijnen hebben zich boven alle lof van deze taak gekweten.

Reeds bij de ouverture, het droomerige van het fluitvoorspel, gevolgd door de tooverachtige elfendans der violen, tegenover het onbehouden motief der handwerksliedendans en tenslotte het terugkeerende en langzaam wegstervende fluitenspel, kon men merken dat de leiding hier aan een krachtige hand was toevertrouwd. Elke nuance kwam prachtig uit; men denke aan het plotselinge crescendo en diminuendo in het tweede thema van het „Scherzo”. Welk een voorbereiding en muzikaal talent is daarvoor noodig, om deze fijne muziek op een dergelijke wijze uit te voeren.

Dikwijls kwam de muziek buitengewoon stemmingsvol bij het tooneel uit, zooals bijv. de elfendans en het heerlijke „Scherzo” ook was prachtig, toen bij het slapen en ontwaken der jonge menschen in het geheimzinnige woud, het Orkest de „Nocturne” speelde, waarbij de hoornist zeer mooi zijn solopartij vervulde. Eenigzins misplaatst vind ik het prachtige doodenmotief van de clarinet bij de aller-dolste dood van Thisbe. Terwijl de zaal davert van het lachen is deze melancholische passage wel een zonderlinge tegenstelling.

Typisch is dat er tusschen het ontstaan der ouverture, en van de andere fragmenten een tijdsverloop van 17 jaren bestaat. In 1826 (Mendelssohn was toen 17 jaar oud) verscheen de ouverture, terwijl hij er pas in 1843 toekwam, op verzoek van den kunstzinningen koning Fried. Wilh. IV de overige dramatische deelen te componeeren.

„Den 14en October 1843 had de eerste uitvoering van Shakespeare's dichtwerk met Mendelssohn's muziek onder luid gejubel plaats in het nieuwe paleis te Potsdam.”

Zij nog opgemerkt, dat na twee ommegangen van alle uitvoerenden over het tooneel, Royaards en Van Anrooy tenslotte bij open doek op het tooneel verschenen om de hulde van het publiek in ontvangst te nemen.

C. C. J. DE L'E.

(Zie verder Tweede Blad).

ADVERTENTIEN.

Nieuw Biogr. Woordenboek.

Bovenstaand werk, waarvan 3 deelen verschenen zijn, wordt tegen verminderden prijs aangeboden. Brieven franco onder No. 6960, aan het Bureau v. d. Blad.

Eettafel aangeboden voor 4 à 6 Heeren

80 cent per persoon.

Ook gelegenheid voor Koffiedrinken.

Adres: HUGO DE GROOTPLEIN 10.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD

van 11 FEBRUARI 1915. No. 17.

Ingezonden.

De stem van het Verleden.

„Zichtbaar vermoeid en afgemat”

Wekken deze woorden niet herinneringen bij U op, die U nog wel vele jaren zullen bijblijven, als gij bijvoorbeeld eenzaam in een Indisch plaatsje de Delftsche tijden overdenkt? Waart, zijt gij er niet op gesteld U dan zoo snel mogelijk een almanak te bemachtigen?

En was de prijs voor „den stem van het Heden” U ooit te hoog!? Welnu, terwijl wij U de stem van de Toekomst niet kunnen verschaffen, stellen wij U nu in de gelegenheid — een *éénige* gelegenheid — niet één of twee almanakken te bemachtigen . . . maar tientallen . . . waarlijk wel „de stem van het Verleden!”

Er blijven n.l. steeds eenige almanakken over in 't bezit van het Corps en nu bestaat de gelegenheid uw serie — klein of reeds groot — aan te vullen.

Er zijn beschikbaar:

2 compl. series v. 1898 t./m. 1913 pr. f3.— p. serie.			
5 " " " 1907 " 1913 " 1.75 " "	(zeer gesch.		
	vr 1e jaars)		
4 " " " 1907 " 1912 " 1.50 " "	id. 2e "		
4 " " " 1907 " 1911 " 1.25 " "	id. 3e "		
18 " " " 1907 " 1910 " 1.— " "	id. 4e "		
10 " " " 1907 " 1909 " 0.75 " "	id. 5e "		

Verder:

Van 1912	5 exemplaren.	1891	10 exemplaren.
1909	22 " "	1890	2 " "
1907	3 " "	1889	21 " "
1905	30 " "	1888	1 " "
1904	79 " "	1884	1 " "
1903	17 " "	1882	6 " "
1901	27 " "	1881	5 " "
1900	8 " "	1879	4 " "
1899	6 " "	1876	2 " "
1898	52 " "	1874	5 " "
1895	3 " "	1869	1 " "
1893	6 " "	1868	2 " "
1892	6 " "	1862	1 " "

De ex. vanaf 1900 kosten:

1—5 exempl. f0.25 p. ex.

5—10 " " 0.20 " "

10 en meer ex. „ 0.15 " "

Die van vóór 1900 kosten:

1—5 exempl. f0.15 p. ex.

5 en meer ex. „ 0.10 " "

Wij hopen, dat ook nu de intekenlijst bij Waltman bestormd zal worden en ieder voor vele oude almanakken zal intekenen. De toewijzing geschiedt naar volgorde der inschrijvingen.

Bovendien: uw koop is winst voor de Corpsskas, die in deze dagen de contanten zeer goed kan gebruiken.

De Commissie tot Redactie van den Almanak:

W. F. E. VAN HASSELT, President.

J. C. DEKNATEL, Secretaris.

De Delftsche Doopsgezinde Kring.

Daar het aantal Doopsgezinden in Delft te klein is om een Gemeente, d. w. z. een broederschap met eigen kerkgebouw en eigen predikant te kunnen vormen, is indertijd, om toch een band tusschen hen te willen onderhouden, de Doopsgezinde Kring opgericht. Deze kring draagt dus 't karakter van wat men in het dagelijksch leven een vereeniging noemt. Ze heeft van de Remonstranten toestemming verkregen eens per maand over hun kerkgebouw op het Oude Delft te mogen beschikken en daardoor zijn nu alle Doopsgezinden elke eerste Zondag van de maand in de gelegenheid gesteld een predikant van hun eigen richting voor hen te zien optreden. Ds. Wuite uit den Haag geeft in Delft Zaterdagmiddag catechisatie en ook de Doop wordt elk jaar door hem geleid in de Remonstrantsche kerk.

Zoo is 't jaren geweest en men was hiermee tevreden. Maar nu is er, na een belangrijke bestuurswijziging, een nieuwe frissche geest in den Kring gekomen en men heeft begrepen, dat stilstand achteruitgang beteekent en dat er ook best meer kon uitgaan van de kleine, maar toch inwendig zoo krachtige Kring. Men vindt het natuurlijk nog wel heel mooi datgene wat reeds bereikt is, maar waar we tegenwoordig overal zien een opbloei van 't geestelijk leven en Delft hierbij in deze ten achter blijft, daar kan dit toch niet tot volkomen tevredenheid stemmen. En zoo is er een plan opgeworpen eens een avond, ter kennismaking der leden onderling, te organiseeren; er is een commissie benoemd, die de aangesloten leden eens door persoonlijk bezoek wil toonen, dat er thans een Bestuur is, dat warm voelt voor de behartiging van de belangen, die hen zijn toevertrouwd. Uit diezelfde frissche geest is ook voortgekomen 't verzoek aan mij om eens de attentie van de studenten op deze Kring te vestigen. Zes en twintig studenten zijn aangesloten en vijf er van steunen ook finantieel, een inderdaad droevig percentage. Iemand, bij wie 't hoogstens vijf jaar geleden is, dat hij door de zoo indrukwekkende plechtigheid van de Doop werd toegelaten tot de Doopsgezinde Kerk, die moet warm voelen voor een Gemeente, die terecht bekend is en benijd wordt om en door de hechte band die de leden onderling bindt; die kan niet onverschillig staan tegenover het werk van onze Delftsche Kring. Ik wilde dan ook door dit stukje de aandacht van de vele Doopsgezinden, die hier studeeren (merkwaardig genoeg zijn de 26 aangeslotenen vrijwel uitsluitend Corpsleden, terwijl er toch geen enkele reden is waarom het percentage onder de niet-Corpsleden kleiner of de belangstelling minder zou zijn) op onze Kring vestigen en hun verzoeken zich als lid op te geven. Contributie kost het niet al is vrijwillige bijdrage natuurlijk zeer welkom daar dit het Bestuur meer vrijheid van handelen geeft. Ik verzoek dus al de Doopsgezinde studenten, die in Delft wonen, zich bij de Kring aan te sluiten en zich op te geven bij den secretaris, de heer Rijkmans, Phoenixstraat, of bij mij. Het gaat er in de eerste plaats om, te weten wie tot de onzen behooren; op wier belangstelling we staat mogen maken. Geef U dus allen op, stel het niet uit, maar toon op volle waarde te stellen het Lidmaatschap der Doopsgezinde Broederschap.

E. J. DE VEER,

Koornmarkt 11.

Mededeelingen.

Verantwoording collecte voor het Kon. Nat. Steun-Comité.

Opbrengst van 4 en 5 Februari f 19,20

Totaal met de vorige opgaven. f 33,71

J. ROTGANS.

Sociaal-Demokratiese Stud. Club.

Maandag 15 Februari spreekt:

F. M. WIBAUT, Wethouder van Amsterdam,

voor onze Vereniging over:

„De oorlog van ekonomies standpunt bezien.”

Zaal: Unitas-gebouw, Oude Delft 207.

Toegang vrij voor alle ingeschrevenen.

HET BESTUUR.

Delftsche Studenten Natuurwetenschappelijke Vereeniging „Christiaan Huygens.”

Woensdag 17 Februari 1915 zal Dr. J. CLAY een voordracht houden over: „Atmosferische electriciteit”, 's avonds 8 uur, Natuurkundig Laboratorium, Zaal γ .

Behalve de leden hebben ook recht van toegang de personen die volgden het college Natuurphilosophie van Dr. J. CLAY.

Technologisch Gezelschap.

Donderdag 18 Februari e.k. houdt Prof. Dr. A. M. A. A. STEGER in Zaal 32 der T. H. een voordracht met lichtbeelden, getiteld:

„Springstoffen en munitie in den modernen oorlog te land en ter zee”.

D. S. E. V.

Ledenvergadering op Dinsdag 23 Februari e.k. in Zaal 31 van het Hoofdgebouw. Aanvang 8 uur.

Spreker: Dr. T. J. KIELSTRA.

Onderwerp: „Geloof en Persoonlijkheid”.

Correspondentie.

Geachte Heer Piet Purk.

Hierbij brengen wij U onze dank voor het toegezonden gedicht. Wij achten het nog niet geschikt voor opname, maar zien gaarne andere proeven van uw dichtkunst tegemoet.

Hoogachtend,
REDACTIE S. W.

ADVERTENTIEN.

H.H. Amateur-Fotografen.

Het Beste, Goedkoopste Adres voor Uw inkoop te doen

IS, WAS en BLIJFT

65 BRAB. TURFMARKT 65,

gij bespaart minstens 25%.

Speciale inrichting voor VERGROOTINGEN en SPOED-BESTELLINGEN voor ONTWIKKELEN en AFDRUKKEN.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

Agenda.

DELFT.

Maandag 15 Februari. Schouwburgzaal Stads Doelen: Rott. Tooneelgez.: 5e Abonnements-Voorstelling: „Onder één dak”; 8 uur.

ROTTERDAM.

Vrijdag 12 Februari. Schouwburg: Rotterd. Tooneelgez.: „Onder één dak”; 8 uur.

Circus-Schouwburg: „Klaasje Zevenster”; 8 uur.

Tivoli: Liedjeszanger Pisuisse; 8 uur.

Zaterdag 13 Febr. Schouwburg: Feestavond Speenhoff; 8 uur.

Tivolie: Die Haghespelers: „Het Groote Avontuur”; 8 uur.

DEN HAAG.

Vrijdag 12 Februari. Theater Verkade: „De Dans voor den Spiegel”; 8¼ uur.

Schouwburg: Nederl. Tooneel: „Pygmalion”; 8 uur.

Diligentia: Piano-avond Willem Andriessen; 8 uur.

AANGEBOODEN:
Groote Zit- en Slaapkamers.

Te huren per maand of tot September.

Adres: PHOENIXSTRAAT 56.

SCHRIJFMACHINES

in huur f 5.— per maand.

Bijzondere aanbieding in NIEUWE en GEBRUIKTE MACHINES tegen zeer lage prijzen.

A. J. PRINS, CHOORSTRAAT 4.

OUDE DELFT 120 - DELFT.

Uitzending van Diners.

Levering van Schotels.

Dagelijks verkrijgbaar de bekende NASSI GORENG.

Aanbevelend,

Oude Delft 120 :/: Chr. F. RÜTER.

Firma A. HOOGENDIJK Jzn., Vlaardingen.

De laatste jaren betrokken enkele der Nederl. Studenten-Societeiten van onze firma de onderstaande merken.

Roode en Witte Portwijn, No. 1 en No. 2,
(echte Douro-wijn).

Oude Genever, (het bekende merk: „De Baviaan”).

Champagne „Queen”. (Demi sec en Dry Engelsch type)

Pale Sherry No. 21.

Morellen op Brandewijn.

Groene Peppermint, (fijne, pittige dessert likenr.)

Bordeaux Wijnen, (zeer lichte en zwaardere tafelvijn.)

UIT ONZE STERÉLISATIE-INRICHTING.

BRAADHOEN in gelei (chicken in Yelly), FAZANT en LIJSTERS gesteriliseerd in blikken à 1 en 2 Kilo's Bruto. (Bij opening onmiddellijk voor het gebruik gereed als koude schotel). HAM en CHICKEN in glazen potten.

VOLLEDIGE PRIJSCOURANTEN WORDEN GAARNE TOEGEZONDEN.

Onze BODEGA'S „OPORTO” zijn gevestigd te AMSTERDAM, Damrak 92, te ROTTERDAM, Plan C en te 's GRAVENHAGE, Hoogstraat 38.